

des, men dette er ikke nødvendigvis tilfældet i alle situationer. Udtrykket »videresolgt« bør opfattes som omfattende videresalg til anvendelse i den pågældende stat.

Hvis parterne ved købet har forudsat, at varen skal sælges videre eller anvendes i en bestemt stat, er sælgeren kun ansvarlig for, at krav, som grunder sig på immaterialrettigheder, kan gøres gældende mod køberen i den stat, hvor køberen har sit forretningssted. Sælgeren er således ikke ansvarlig for behæftelser i andre stater, selv om han kendte eksistensen af den immaterialrettighed, som gøres gældende mod køberen, hvis denne ikke ved aftalens indgåelse har givet sælgeren anledning til at forudsætte, at varen skulle anvendes i en anden stat, end den hvor køberen har sit forretningssted.

Efter *stk. 2* kan køberen ikke påberåbe sig sådanne immaterialretlige behæftelser, som han kendte eller ikke kunne have været uvidende om ved aftalens indgåelse. Heller ikke køberen kan påberåbe sig at have været uvidende om immaterialrettigheder, der er offentligtgjort.

Køberen kan heller ikke påberåbe sig en krænkelse af en immaterialrettighed, hvis krænkelsen er opstået ved, at sælgeren har tilvirket varen i overensstemmelse med tegninger, modeller eller specifikationer, som køberen har leveret. Når køberen har givet sådanne specifikationer, er det denne og ikke sælgeren, som skal bære virkningerne af, at de kan indebære en krænkelse af en immaterialrettighed. Det følger imidlertid ofte af almindelige principper, at en sælger, som bliver opmærksom på, at den vare, som er ved at blive tilvirket, vil komme til at krænke en immaterialrettighed, som han kender til, i så fald må oplyse køberen herom.

Købeloven har ikke regler om retsmangler, der svarer til konventionens bestemmelser, udover købelovens § 59, som alene handler om vanhjemmel, det vil sig sælgerens ansvar for, at han ejer varen.

Til artikel 43

Artikel 43 vedrører køberens reklamation på grund af de forhold, der er nævnt i artiklerne 41 og 42 om *retsmangel eller immaterialretlig behæftelse*. Reklamationen skal efter *stk. 1* ske inden rimelig tid efter, at køberen har fået kendskab til retten eller kravet eller burde have fået et sådant kendskab.

Artiklen indeholder ingen bestemmelser om den tid, inden for hvilken reklamationen senest skal ske. 2-årsfristen efter artikel 39, *stk. 2*, gælder således ikke i disse tilfælde.

Efter *stk. 2* kan sælgeren ikke påberåbe sig, at reklamation ikke er sket, hvis han kendte tredjemands ret eller krav. Derimod kan sælgeren gøre gældende,

at reklamation ikke er sket inden rimelig tid, hvis han ikke har kendt den ret eller det krav, som er blevet gjort gældende, selv om han burde have kendt retten eller kravet.

Til artikel 44

Efter artikel 39, *stk. 1*, og artikel 43, *stk. 1*, skal køberen reklamere inden rimelig tid, efter at han er blevet opmærksom på eller burde være blevet opmærksom på en faktisk mangel i varen, henholdsvis er blevet eller burde være blevet bekendt med tredjemands ret i eller over varen eller immaterialret eller tredjemands krav. Virkningen af, at reklamation ikke sker, er normalt den, at køberen mister retten til at gøre manglen eller behæftelsen gældende. Fra denne regel gælder der efter artikel 40 en undtagelse i de tilfælde, hvor manglen kan henføres til omstændigheder, som sælgeren kendte eller ikke kunne have været uvidende om, men som han ikke har oplyst over for køberen. Efter artikel 43, *stk. 2*, gælder der på tilsvarende måde en begrænsning i de tilfælde, hvor sælgeren kendte til tredjemands ret.

Artikel 44 indeholder en bestemmelse om, at køberen på trods af, at reklamation ikke er sket inden rimelig tid, kan kræve afslag i købesummen og erstatning for andet tab end tabt fortjeneste, hvis han har en rimelig grund til at tro, at han ikke har reklameret. Denne bestemmelse blev indsat i konventionen under diplomatkonferencen i Wien, som et led i et kompromis, hvor også 2-årsfristen for reklamationer på grund af faktiske mangler blev indført.

Bestemmelsen i artikel 39, *stk. 2*, om 2-årsfristen bliver ikke fraveget af artikel 44. Artikel 44 kan anvendes, når køberen ganske vist er blevet opmærksom på, at der foreligger en mangel ved varen, men hvor han tager fejl af spørgsmålet om manglens betydning og derfor ikke reklamerer. Hvis det senere viser sig, at manglen var af betydning, kan køberen med henvisning til artikel 44 gøre de beføjelser gældende, som opregnes i bestemmelsen. Dette kan også tænkes at ske i visse situationer, hvor køberen ikke har anført manglens karakter tilstrækkeligt klart.

Afsnit III

Købers beføjelser i tilfælde af sælgers misligholdelse

I afsnit III af kapitel II behandles køberens beføjelser i tilfælde af sælgerens misligholdelse. I afsnittet behandles beføjelserne i tilfælde af sælgerens forsinkelse og i tilfælde af mangler ved varen under ét. Beføjelserne skal desuden kunne gøres gældende ved andre former for misligholdelse fra sælgerens side, f.eks. hvis denne ikke opfylder nogle af sine biforpligtelser. Bestemmelserne i afsnittet er ikke systema-